

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) ve věci

žalobkyně: **L.S.** , bytem v ČR ...
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se sídlem Praha 1,
Opletalova 25

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-143899-6/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-143899-6/SO-2017 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2018, č. j. MV-143899-6/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 6. 10. 2017, č. j. OAM-21768-61/TP-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo podle § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně v první řadě namítá, že v jejím případě nelze použít ustanovení o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu z důvodu závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgán mylně, respektive nezákonně interpretoval a aplikoval neurčitý právní pojem závažné narušení veřejného pořádku a v příčinné souvislosti pak vzhledem k dikci ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců nezákonně zamítl žádost účastníka řízení o povolení k trvalému pobytu. V tomto kontextu účastník řízení odkazuje kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 51/2009 ze dne 9. 10. 2009, který se právě primárně zabývá posouzením aplikace a interpretace neurčitého právního pojmu veřejný pořádek správními orgány, v žalobě jej následně cituje. Lze tedy shrnout, že správní orgány postupovaly nezákonně a v rozporu s relevantní judikaturou, a to nejen soudů českých, ale i Evropského soudního dvora, jestliže aplikoval na žalobce tzv. výhradu závažného narušení veřejného pořádku a v příčinné souvislosti s touto nezákonnou interpretací/aplikací neurčitého právního pojmu zamítl žalobcovu žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť žalobkyně se nedopustila trestného činu, natož závažného trestného činu. Správní orgán pouze tvrdí výkon nelegální práce, o kterém však nebylo Inspektorátem práce, jako správním orgánem příslušným pro posouzení této věci, rozhodnuto, kdy tento naopak došel k závěru, že se žalobkyně nelegální práce nedopustila. Žalobkyně pak zcela jednoznačně nenarušila závažným způsobem veřejný pořádek, což bylo důvodem pro zamítnutí její žádosti.
3. Žalobkyně též nadále trvá na tom, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a následně i rozhodnutí žalované došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobkyně plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

IV.

Posouzení věci soudem

5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.r.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaná s tím vyslovily souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je důvodná.
7. K první sporné otázce mezi stranami – zda neplnění účelu pobytu je závažným porušením veřejného pořádku ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 Azs 345/2017 – 37, v němž uvedl, že *„neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu nemůže být „samo o sobě“, jak nesprávně v části V./ad 2) uzavřel krajský soud, kvalifikováno jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu v relevantním znění. Uplatnit toto ustanovení by bylo možné jen v případě, že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nehodlá plnit. Některé okolnosti tohoto případu by to sice mohly naznačovat, pro takový závěr však v dané fázi řízení chybí dostatečný a prokázaný skutkový základ (naproti tomu by pro takový závěr nesvědčilo zjištění, že účel pobytu stěžovatel neplnil po tři z pěti let dlouhodobého pobytu předcházejícího podání žádosti o trvalý pobyt (zvýraznění provedeno zdejším soudem)).“* Ve smyslu shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu nemohl zdejší soud dospět k jinému závěru, než že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť kromě neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu od prosince 2011 neobsahuje jiný rozhodovací důvod (vymezení další individuální okolnosti) odůvodňující závěr o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Určitý náznak úvahy naznačující vědomost žalobkyně o tom, že již v době podání poslední žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem výkonu funkce jednatelky společnosti LS Trading Company s.r.o. nebude plnit účel dlouhodobého pobytu, obsahuje toliko prvoinstanční rozhodnutí. Na straně 3 prvoinstanční orgán z výpovědi žalobkyně, která v rámci výsledku konaného dne 15. 1. 2014 uvedla, že se ve společnosti věnuje administrativě, dovozuje, že ani před prosincem 2011 (v období před získáním povolení k dlouhodobému pobytu) nevykonávala činnost jednatelky, neboť podle mínění prvoinstančního orgánu nelze „administrativu“ podřadit pod činnost jednatele. Podle názoru soudu však daný skutkový závěr nemůže obstát – žalobkyně nebyla při výsledku podrobněji dotazována, co „administrativou“ přesně míní, zároveň je ve správním spise založen protokol z výsledku v jiném řízení (o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu), v němž žalobkyně uvedla, že před smrtí své společnice (tj. před prosincem 2011) společnost zastupovala, což odpovídá obsahu jednatelejšího oprávnění. Za této nejasné skutkové situace tak v žádném případě nelze mluvit o vymezení další individuální skutečnosti, která by ve světle citované judikatury Nejvyššího správního soudu odůvodňovala zamítnutí žádosti.
8. S ohledem na nezákonnost závěrů správních orgánů stran výkladu pojmu „*narušení veřejného pořádku závažným způsobem*“ se soud nezabýval námitkou nedostatečného

posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, když zkoumání této otázky za dané procesní situace pozbylo významu. V obecné rovině lze uvést, že s negativním rozhodnutím o žádosti cizince o povolení k trvalému pobytu není spojena jeho povinnost opustit území České republiky, pouze mu není přiznán vyšší pobytový status.

9. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

10. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobkyně a jménem žalobkyně podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobkyni částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobkyně je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11.228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 19. 2. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

